

jaká historie či nějaká pohádka, třeba „Jak dědeček měnil, až vyměnil“.

Jeho holubi mně doslova učarovali. Jejich elán k létání, orlování a bouchání nebral konce. Byli navíc dosti krotcí a tak se dala pozorovat i jejich sytá barva či lesk při odpoledním slunci. Jejich svátost a velkou hodnotu posvětila, včetně jejich slavné historie – byl mistrem chovu z pražských výstav již před dávnými lety na žluté – u mne též jedna příhoda, kterou jsem u něho zažil.

Jedno odpoledne jsem zde zastihl pána, evidentně nadšeného holubáře, z Městce Králové, který zde nechal, tenkrát již staršímu Hanouskovi, nové dámské kolo, které koupil pro svojí ženu, jako úhradu za pár holubů. Kolo bylo ještě částečně zabaleno, obnažena byla jen kola. A tak jak ho tam nechal, tak tam stálo ještě dlouhé měsíce bez povšimnutí. Ne však tak bylo s mistrem Hanouskem. Ten se skoro denně rozčiloval nad tím, že se nechal ukecat a ty holuby mu nechal, že kolo žádné nepotřebuje a ti holubi by mu dělali větší radost. Co jsem musel vyslechnout, když jsem dokrmoval nedospělá holoubata toho páru, že jsou bez rodičů, že musí dělat šišky – krmil je jako husy na krmníku, dělal malé šištičky, které sušil na kamnech a při krmení pak máčel ve vodě. V té zavoněné kuchyni jsem se cítil jako alchymista s důležitým úkolem. Z holubat se vyvinuli pěkní jedinci, párek s velmi dobrou kresbou, což panu mistrovi po čase trochu zlepšilo náladu a často vypravoval, jak šlechtit žluté a jak porážel chovatele od Jičina. On byl prvním, kdo mne zasvěcoval pomalu do tajů páření, létání, bouchání a stavění krasavce, sportovce a elegána – českého staváka.

Bližší poznávání chovu, přímý denní styk s holuby, odchov mláďat a též seznámení se s věhlasnými holubáři (Buřič, Bouška, Škopek, Salamánek, Sláma, Lelek aj.) mne zaujalo natolik, že jsem holubaření propadl zcela. Brzy po vojně jsem složil posuzovatelské zkoušky, což byl počinek, který zavazoval se tomuto věnovat hlouběji, dále se vzdělávat a poznávat.

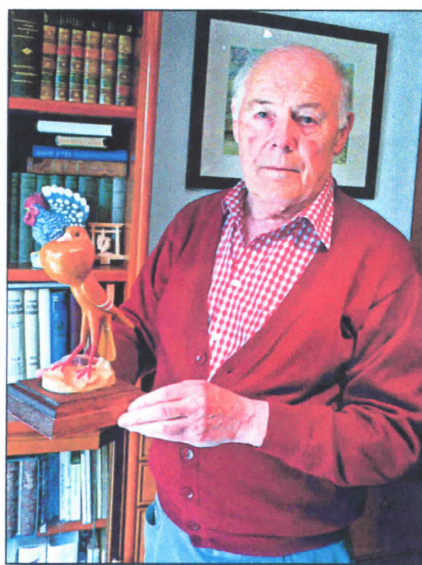
Kdo byl v té době

Tvým učitelem či rádce, od koho jsi se nejvíce přiučil?
Myslím si, že různé poznatky se dají aplikovat od mnohých, záleží na tom, co se komu líbí, kolik chce poznat či vyzkoušet a jak a co můžete použít ve svém chovu. Osobní styky mají velký vliv, záleží pak na podmínkách a na tom, kdo v blízkém okolí holubáři, s kým máte častější styk apod. V té době, kdy jsem dělal zkoušky, ve vedení byli velmi dobří chovatelé odborníci – Župka, Novák a Jaroslav Čermák, k němuž jsem měl nejblíže. Naučil mne hledět na holuby jako celek a zároveň vystihnout to důležité, co dělá každé plemeno rozdílné od jiných. Byl mým velkým praktickým učitelem a přes rozdíl věku též přítelem. Udržovali jsme spolu styk i po mém odchodu do zahraničí, velmi jsem si ho vážil nejen jako chovatele, ale i jako člověka.

Již tenkrát, ale ještě více s odstupem času, však nejvíce vystupuje Ing. Jiří Havlín. Byl to on, který poprvé přinesl do holubářství skutečnou odbornost – genetiku, bez které se dnes nedá úspěšně dělat žádné šlechtění. Bez její znalosti nelze správně pojmenovat barvy či rázy, tedy ani přinést odborný název každého jedince, správně určit faktory a tedy i šlechtit a odborně posuzovat. Již tenkrát jsem se snažil poznávat

něco, co bylo tehdy všeobecně skoro neznámé a doslova revoluční.

K poznávání však bylo zapotřebí se učit anglicky, v jiné řeči vše o holubech nebylo přesné ani dostupné. Jeho práce byla skutečně avantgardní a nejedná se jen o vzorník z roku 1993, kde je velmi dobře, jako jeho součást, zpracovaná stat genetiky. Bylo to snad vůbec poprvé na světě, kdy se genetiky v takovém rozsahu objevila ve vzorníku a stávala se

Př. Jaroslav Šindelář na návštěvě u Manfreda Bartla (D), chovatele brněnských voláčů a japonek